

Heeren Christus wil zekerlijk wil verhooren, gelijk Hij ons in Zijn Woord beloofd heeft. (Vraag en antwoord 117.)

Weer moet dus teruggewezen worden naar het Woord Gods.

Zoodra men zich stellen wil onder de tucht van het Woord Gods, zal het voor en na de wijdingsstonde in dezen cursus er zonder twijfel anders uitzien en zal men ook meer en beter elkander kunnen onderwijzen.

We moeten weer tot de conclusie komen: Men kan wel een oogenblik in stil gepieps neerzitten, maar als ieder daarbij zijn eigen gedachten behoudt, en niet geleid door het Woord Gods en den Geest Gods zijn hart opheft tot den God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, schiet men nog niets op.

De Barchem-menschen kunnen wel in de wijdingsstonde gezamenlijk stil zijn en daarbij voor het oog der wereld een manifestatie geven van de eensgezindheid, maar als ieder in deze stilte het zijne blijft denken dan zijn we na de wijdingsstonde evenver.

En daarom moet het gezegd worden: Het Woord Gods moet vooropgaan. Als men dus samen bidt is het een vraag van de eerste orde, of men van harte gelooft het Woord Gods en het evangelie van Jezus Christus. Als men het Woord niet gelooft kan men wel samen in stilte neerzitten — natuurlijk, niemand kan dat verhinderen —, maar dan zal er toch geen vooruitgang en ook geen wezenlijke winst te boeken zijn. Dan blijft de scheidslijn even diep in wezen en de verwarring in werkelijkheid even groot.

Alleen wie de belofte van het evangelie en het Woord Gods met een oprecht geloof aannemen, die zullen kunnen bidden tot den God des levens in eenheid met de anderen. Die zullen in de gemeenschap der heiligen dankend erkennen Gods genade en smeecken om de voortgaande leiding van Gods Geest.

En zoo is het antwoord ook gevonden op de vraag: Hoe maken we eenheid? waarachtige eenheid? Och het is eigenlijk de oude kwestie, die ook in geding geweest is bij de verhouding tot den wereldbond van kerken en bij de verhouding tot menige andere organisatie.

We zullen de eenheid nooit bevorderen door een zoo algemeen mogelijke grondslag te nemen om toch maar zooveel mogelijk menschen bij elkaar te kunnen brengen, maar de eenheid wordt alleen bevorderd door zoo getrouw mogelijk te arbeiden op het fundament dat gelegd werd door Jezus Christus. Zal er ooit in de werkelijk grenzeloze verwarring van onze dagen orde gebracht kunnen worden, dan moet er terugkeer zijn tot het Woord, dan moet er in gehoorzaamheid geluisterd worden naar de opening der Schriften.

Ook een beweging als die der Woodbrookers in Holland, kan aan de verwarring, hoe hard het ook klinken mag, naar onze stellige overtuiging geen einde helpen maken, maar ze slechts vermeerderen.

De menschen die daar komen op de cursussen en ledenvergaderingen gaan wellicht heen met het besef, dat anderen ook met groote levensvragen worstelen, maar zoolang aan het oprecht verlangen naar God officieel een uitleg gegeven wordt, die het Woord Gods negeert, zal men daar uit de moeilijkheden niet uitgeheven kunnen worden.

De eenheid wordt daarentegen verkregen door in het geloof de Schrift te openen. Gods Woord zegt ons, dat we mede-arbeiders Gods zullen zijn, en dat wij in het geloof elken dag zullen handelen „naar ons inzicht in de geopenbaarde dingen”. De Schrift heeft ons de grondregels gegeven, die ons moeten leiden in het mede-arbeiden met God, opdat de voleinding der eeuwen zou mogen worden bereikt, waarin de eenheid volkomen zal zijn; de eenheid van hen die Jezus Christus als hun Heiland en Verlosser naar de Schriften belijden.

D.

H. M.

UIT DE SCHRIFT

Christus' ambtshandhaving in het wonderteeken van Aärons bloeiende staf.

...en ziet, Aärons staf, voor het huis van Levi, bloeide; want hij bracht bloesem voort, en bloesemde bloesem, en droeg amandelen. Numeri 17: 8b.

Dit wonderteeken wordt omlijst door de droeve historie van Korach, Dathan en Abiram: die poging, om sekten en muiterij aan te richten in kerken en wereldlijke regeeringen.

Twee revolutionaire stroomingen hebben een monsterverbond aangegaan: Korach, de Leviet, moppert over het feit, dat alleen het geslacht van Aäron met het priesterschap bekleed is — Dathan en Abiram, de Rubenieten, kunnen het maar niet zelden, dat de president der natie óók al uit den stam van Levi is — en zoo hebben deze drie hun talenten als volksmenners beproefd, en 'tzaad der revolutie rondgestrooid, onder vromen schijn¹⁾ natuurlijk (demagogen trekken soms graag

een religieus jasje aan, ook in onzen tijd!) — God handhaaft Zijn eer, vreeselijk is Hij in 't gericht — maar heeft het oorspel-zaad wortel geschoten — reeds den dag na het strenge oordeel over de drie leiders vlamt de muiterij opnieuw op²⁾... maar nu ontbrandt de wraak des Verbonds voller: een epidemische plaag eischt 14.700 menschenlevens, in een spanne tijds...

En in dit alles handhaaft Christus het ambt: Mozes moet, naar het bevel des HEEREN, twaalf staven registreren, voor elken slaam één; de namen moet hij er op schrijven, inplaats van Levi echter Aäron (daar gaat immers het pleit om!) — deze staven moet Mozes leggen voor de Ark, in de Tent der samenkomst.

Zoo geschiedt het — de nacht gaat voorbij, en als de nieuwe morgen gekomen is, en heel het volk zich rondom de Tent verzameld heeft, betreedt de bejaarde leider opnieuw het heiligdom... en ziet! het wonderteeken:

hier is een dood stuk hout, onvruchtbaar, gelijk de andere staven; zonder aarde, zonder wortel, zonder water, zonder zon wordt het een levende amandeltwijg — een bloeiende twijg — welk een prachtgezicht, die weelde van licht-rose en witte bloesems! ze zien de amandeloede bloeien, want de bloesems gaan over in vruchten.

De HEERE bevestigt hiermee Zijn Woord door een teeken.

Hij handhaaft het ambt voor het huis van Aäron, en spreekt in dit teeken uit, dat het alleen vrijmachtige verkiezing is. Niet in Aäron zelf of in zijn zaad ligt de grond voor die verkiezing — de grond is soevereine genade.

En de Heere handhaaft het ambt niet alleen. Hij brengt het ook tot zegenrijken vruchtenbloei, gelijk de bloesems profeteeren.

Iets van dien bloei mocht het volk reeds aanschouwen, toen Aäron, te midden van den oordeelsbrand des HEEREN, met het reukwerk der verzoening stond tusschen de levenden en de dooden³⁾; daarin kwam de kracht van den komenden Verlosser openbaar.

God laat niet varen de werken Zijner handen!

Zoolang dit Aäronietisch priesterschap onder Israëel gehandhaafd wordt, zoolang zal er zijn een overblijfsel der verkiezing, door Hem Zelf in Zijn handpalmen gegraveerd — en daarom moet het Bondsvolk geloovig leeren zien op den staf, die bloeit, en in zijn knop en bloesem profeteert van een beter, een onvergankelijk Priesterschap, machtig om volkomen verzoening te schenken, en eeuwige gerechtigheid aan te brengen.⁴⁾

Want ten diepste is de staf, welke den naam van Israëls eersten Hoogepriester draagt, de staf van zijn eenigen Hoogepriester: Jezus Christus.

De HEERE handhaaft hier Aäron niet om hemzelf, maar omdat hij voorlooper en type van Christus is: de opstand tegen Aäron was in den diepsten zin een zich vergrijpen aan Hem, Die in den dienst der ceremoniën Zijn schaduw vooruitwierp.

Daarom wijst het wonderteeken der bloeiende amandeloede heen naar den Boom des Levens, die eeuwig vrucht draagt. De Meerdere van Aäron is de Eenige, aan Wien het bloeisel der waarachtige levensvrucht wordt gezien. Hij is de frissche groene scheut, uit een dorre aarde voortkomend — en Hij bewerkt het wonder, dat ook Zijn volk in Hem begrepen, een eeuwige, onvergankelijke bloesemkroon mag dragen — dat niet slechts „Aäron's staf”, maar ook „de andere elf” bloeien — dat heel het uitverkoren geslacht een koninklijk priesterschap, een heilig volk mag vormen — dat ieder, die zichzelf in zijn verlorenheid en schuld heeft leeren kennen, en tot het Kruis de toevlucht mocht nemen, bekleed is met het ambt der geloovigen.

Aanbiddelijk wonder: een houten staf, welke een bloesemde, vruchtdragende amandeloede verdr!

een doode zondaar, die veranderd wordt in een leesbaren brief van Christus!

Het gaat met Gods kinderen als met den amandeluik: naar zijn uiterlijk is hij dor en dood, maar als de bloesems ontbotten gaan, wordt die witbloemde struik een lust voor de oogen!

Zoo gaat het ieder verlorene: het doode hout wordt levend, groen, vruchtdragend!

En dat mag ons troosten in de pijn van onze ambtsbediening.

Hoe meer immers Gods kinderen jagen naar heiligmaking, hoe meer ze smartelijk ervaren, dat ze maar een beginsel der volmaakte gehoorzaamheid kunnen grijpen. En dat maakt vaak moedeeloos: bloesems? vruchten? ach, Heer, 'tlijkt er niet op...

Maar Christus Zelf handhaaft het ambt — en in Hem ziet de HEERE Zijn kinderen als bloeiende takken aan den Boom des Levens — die in 't Huis des HEEREN zijn geplant, zien door des Hoogsten hand hun wasdom steeds vermeerren — eeuwig zullen ze groen en frisch gewenschte vruchten dragen...

2) Vgl. Num. 16: 41.

3) Vgl. Num. 16: 47, 48.

4) Vgl. Hebr. 9.

O, het is goed, dat men den HEERE love, en Uw Naam psalmzingt, o Allerhoogste! den psalm, het lied op Uw eeuwigen Sabbatdag...

J. SMELIK.

KERKELIJK LEVEN

De scheuring in Amerika. (VII.)

Wilden we nu in onze beantwoording van ds Hoeksema's referaat volledig zijn, dan moesten we thans de kerkrechtelijke zijde van het in en na de synode van Kalamazoo gebeurde gaan bezien. Ds Hoeksema heeft onderscheiden bedenkingen tegen de wijze, waarop de zaak is aangevat, en beslissingen en „vonnissen” zijn geboren. Hij staat daarin niet alleen; zooals meelevende gereformeerden ook in Nederland wel weten, al was 't alleen maar reeds uit de geschriften van dr. v. Lonkhuyzen.

Toch houde men ons ten goede, dat wij thans op die kerkrechtelijke kwesties niet ingaan. Niet alleen, omdat we anders veel te uitvoerig worden, maar ook omdat ondergetekende wegens onbekendheid met de details niet in staat is, te oordeelen over de juistheid van de geschiedbeschrijving, die zoowel van de ééne als van de andere zijde hem, hetzij mondeling, hetzij in artikel of per brief is voorgelegd. Bovendien heb ik hoop, dat indien de onder mij bekende predikanten der Chr. Ref. Church levende begeerte tot een nader doorpraten van de kwesties met ds Hoeksema het mocht winnen op den onwil van enkele anderen, men over de kerkrechtelijke kwesties niet zóó heel lang zal behoeven te disputeeren, dat de bezwaren op dit punt overwegend zullen blijken. Om de eenvoudige reden, dat gedane zaken geen keer nemen, begane fouten derhalve niet kunnen worden ongedaan gemaakt, doch alles er maar op aankomt, of men de gevolgen van wat scheefgetrokken werd, zooveel mogelijk wegnemen wil, onder belofte, over de kerkrechtelijke vragen zelf nader met elkander te handelen, gelijk in een hersteld kerkverband ieder daartoe weder initiatief nemen kan. Het is dan niet zoozeer de vraag, in hoeverre tegen de kerkenordering overtreden werd vóór vijftien jaren, doch of die kerkenordering zelf acceptabel is voor wederom samenkomende partijen. Wij gaan derhalve dit alles voorbij. Men weet overigens welk standpunt ons blad ingenomen heeft in den laatsten tijd; een standpunt, bij welks verdediging zijn redacteur heel wat heeft geleerd van prof. Greijdanus; zeer veel, dat hem tevoren nooit zoo helder voor den geest gestaan heeft. Ieder kan daaruit wel afleiden, hoe ik zou oordeelen over de manier, waarop in en na Kalamazoo kerkrechtelijk gehandeld is. Komen wij in ds Hoeksema's referaat den term „bevoegde kerkelijke autoriteiten” tegen, waaraan „subordinatie” te bewijzen zou zijn, dan rillen ook wij van dit hiërarchisch monstrem. Maar genoeg hiervan. Ds Hoeksema zelf heeft gelukkig uitgesproken, dat het antwoord op de vraag, of hereeniging eisch Gods is, voor hem „geheel afhangt van het antwoord op een andere: staan wij metterdaad samen op den grondslag der gereformeerde belijdenisschriften?” Na dit juiste woord zal men mij vergeven, dat ik op de kerkrechtelijke details niet inga.

Komende derhalve tot de dogmatische kwestie, zou ik — ik heb dat trouwens reeds eerder opgemerkt — van ds Hoeksema op één punt van meening willen verschillen. Ds Hoeksema, die van alle compromissen een vijand is, en dien we dan ook daarom tijdens onze kennismaking hebben leeren waardeeren, ziet slechts twee mogelijkheden: óf de Chr. Ref. broeders overtuigen hem van de juistheid der „drie punten”, óf hij overtuigt hen van hun onjuistheid. „Elke andere weg”, zoo verklaart hij, „is de weg van compromis, dien ik zal blijven weigeren te bewandelen”.

Ik zou het hiermee eens zijn, indien ik inderdaad overtuigd was, dat de drie punten volkomen helder en bewust voor den geest der synodeleden gestaan hadden en nog stonden voor alle leden der beide kerkgroepen. Helaas, of: gelukkig (wat moet ik nu eigenlijk zeggen?) geloof ik daarvan niet veel. Reeds meer dan éénmaal wees ik er op, dat zoolang men den letterlijken tekst der besluiten van Kalamazoo vergelijkt met wat daaromheen geweven is, het uiterst moeilijk is, precies aan te geven, wat nu eigenlijk door Kalamazoo besloten is, en waarvoor de Chr. Ref. broeders nu eigenlijk zouden willen geacht worden te staan. Ik verstout me zelfs uit te spreken, dat sommigen hunner het nóg niet precies weten. Als ik me herinner, hoe gemakkelijk „The Banner” een artikel van ds Lyzenga tegen mijn algemeene-genade-rede geplaatst heeft, en hoe moeilijk het haar viel, ook maar een gedeelte mijner weerlegging daarvan te plaatsen — wat ze te dier zake schreef, was onjuist, hetgeen ik, tenzij ze alsnog aan mijn herhaald verzoek voldoet, nader aantoonen zal — dan geloof ik deze houding alleen te kunnen verklaren uit dogmatische onzekerheid, die zich niet demonstreeren wil. De redactie van het blad schijnt me min of meer „hazy” — in deze materie.

Indien nu deze mijn kijk op het geval juist is, dan is een derde weg nog mogelijk. Geen weg van compromis; want die komt dan niet eens in aanmerking. Een compromis is alleen mogelijk, ingeval over en weer de standpunten duidelijk omschreven zijn. Bij ontstentenis evenwel van deze weldaad, is er, zelfs tgenwoordig en alle eventuele hereenigingspogin-

gen, noodz delijk in Ik meen delijk in kwestie is Hoeksema

De Hero P.

Ik wil e ter bespre

1. God e Daarom g Zijn eeu v zonde en toe dient van de s sprake ve plan.

2. Gods tisch bepe het organ Hoofd en van alle t looze veru gezindheid nimmer v

3. Behal dende en genade uit dingen, is afstootend

4. Het ve van geme qua talj van het é tus, zoolk opneemt. straks zal der heerlij

5. Alle c zonnenschij en have, t God gebre zedelijk s dienen ze dat de m waarmee en te dien

6. De p op riezehl mensch te verantwoo die predik destinate, zoodat H en zijne v ren, den é hardt. De genade vo door God.

7. Gebon geslacht e Voorzienig mogelijk, op de lu Heiligen C ten de W Ieder men Adam ove middelen,

8. De m lijk licht, rechtighe geheel ver Vandaar, slechts gef onder hou

9. Burg mensch, o wetten i waart, en belang zij schepsele in te rich aan Zijne succes is a hij steeds woordelijk eigen oors

10. Er is in beteeke liefde, vri hartigheid Gods vrie

11. De f historisch tot op A zocht in Thomas - worden, c

12. De geen gem „gemeene Remonstr gen, maa meerde 15

13. De „Punten” dogma ve deze kwe

14. De zín van „wereld” g wereld u Woorde C te vertege

15. Da en in ru